

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Monika Koba

SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skargi M. D. o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 sierpnia 2007 r., sygn. akt I ACa (...) w sprawie
z powództwa M. D.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lutego 2018 r.,
zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

1) oddala zażalenie;

2) przyznaje adwokat M. F. od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnego w (...) kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną skarżącemu w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 30 listopada 2017 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił wniosek M.D., powoda w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w W. o zapłatę o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z 13 sierpnia 2013 r. o odrzuceniu jego skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z 21 sierpnia 2007 r. oraz odrzucił zażalenie powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego z 13 sierpnia 2013 r. o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania.

W zażaleniu na postanowienie z 30 listopada 2017 r. powód zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem przepisów postępowania, tj. art. 370 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., art. 169 § 4 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c.

Powód wniósł o rozpoznanie przez Sąd niezaskarżalnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z 30 listopada 2017 r., którym Sąd ten oddalił jego wniosek o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia oraz o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 168 § 1 k.p.c., przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej może nastąpić w sytuacji, gdy strona nie dokonała tej czynności w terminie bez swojej winy, przy czym w myśl art. 169 § 4 k.p.c. przywrócenie terminu po roku od jego upływu jest dopuszczalne tylko w wypadkach wyjątkowych. Brak winy strony w uchybieniu terminu nie uzasadnia jego przywrócenia, jeżeli minął rok od upływu tego terminu, a rozpoznawany wypadek nie ma charakteru wyjątkowego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że w postępowaniu, którego przedmiotem jest przywrócenie terminu po upływie roku od jego upływu bez znaczenia jest czy wnioskodawca ponosi winę w uchybieniu terminu. Nawet oczywisty brak winy strony w uchybieniu terminu nie uzasadnia bowiem jego przywrócenia, jeżeli minął rok od upływu terminu, a rozpoznawany wypadek nie ma charakteru wyjątkowego. Wskazuje się, że zawarte w art. 169 § 4 k.p.c. pojęcie „wypadków wyjątkowych” nie zostało

określone w ustawie i do sądu rozpoznającego wniosek o przywrócenie terminu należy rozważenie, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, czy argumenty wspierające wniosek są na tyle mocne, że przeważają nad argumentami przemawiającymi za stabilizacją sytuacji ugruntowanej przez upływ czasu, powstałej w następstwie niedokonania czynności procesowej w terminie, a w konsekwencji, czy pozwalają na stwierdzenie, że w sprawie zachodzi wypadek wyjątkowy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 29 września 2016 r., V CZ 55/16, nieopubl.; z 23 października 2015 r., V CZ 60/15, nieopubl.; z 12 maja 2006 r., V CZ 28/06, nieopubl.; z 9 lutego 1999 r., I CKN 802/98, OSNC 1999, nr 7 - 8, poz. 141). Jednocześnie w postanowieniu z 15 września 2017 r., III CZ 28/17, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że okoliczność, iż strona pozostaje pod opieką określonych poradni specjalistycznych, nie uzasadnia przyjęcia wypadku wyjątkowego, o którym mowa w art. 169 § 4 k.p.c.

Sąd drugiej instancji trafnie uznał, że nie ma podstaw do przywrócenia powodowi terminu do złożenia zażalenia na postanowienie odrzucające skargę o wznowienie postępowania na podstawie art. 169 § 4 k.p.c., ponieważ nie zachodzi w okolicznościach sprawy wypadek wyjątkowy, stanowiący niezbędną przesłankę uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu. Powód znacznie uchybił terminowi do wniesienia zażalenia (4 lata), a w dacie złożenia wniosku o przywrócenie terminu do zaskarżenia postanowienia o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania znacząco przekroczony był już także termin określony w art. 408 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 394¹ § 2, art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi powoda reprezentującemu go z urzędu orzeczono stosownie do § 6 pkt 7, § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 461) w związku z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. poz. 1714).

jw